

Årsmøte og ordfører.

Felleskjøpet Rogaland Agder og bonden på Sør-Vestlandet, er en god match.

Jeg har ved flere anledninger framhevet nettopp dette. FKRA er en god partner for bonden i sørvest, og våre bønder er gode for FKRA. Dette er blitt tydelig demonstrert i året vi har lagt bak oss.

Bøndene i vårt område er framoverlente og griper de mulighetene som byr seg. Når Tine signaliserte frislipp på kvotene, hvem var det som responderte? Selvfølgelig, bøndene i vårt område. Mye raskere enn ellers i landet. Dette bekrefter mentaliteten som kjennetegner og fortsatt skal kjennetegne oss. Vi griper de mulighetene vi ser, i stedet for alltid trekke fram de vanskelighetene næringa står overfor. Venter en til de er ryddet av veien, er svaret gitt. En vil aldri komme i gang.

Viljen til satsing ble senest bekreftet når tall for budsjettoverføringene ble offentliggjort. Økningen er sterkest i Rogaland og i Agder. I Agder er det til og med slik at antallet som søker produksjonstilskudd har økt.

Det er motiverende å arbeide for eiere med slike holdninger.

Høy aktivitet ute på gårdene gir høy aktivitet i FKRA og er en forutsetning for å skape gode resultat.

Kraftfôr er vår suverent største vare. Kraftfôrsalget vårt er økt betydelig i 2024. Vi har tatt markedsandeler, spesielt på kromat. Formelsalget har og økt betydelig, mest som resultatet av større melkekvoter, og kanskje også noe lavere grovfôravlinger enn først regnet med. Det gjør at salgsveksten for kraftfôr fortsetter inn i det nye året.

Vi er svært godt fornøyde med resultatene i maskindivisjonen. Butikkene leverte bra også i fjor, og har høye ambisjoner inn i det nye året. Butikk har bidratt med en stor del av resultatet i FKRA de siste årene, det er viktig at vi klarer å holde oppe aktiviteten spesielt mot privatmarkedet. Viktig men krevende i et marked som fortsatt er preget av dyrtiden vi ikke helt vet om vi har lagt bak oss.

Internasjonalt er det så mye usikkerhet eller skal vi si kaos, at det ikke er lett å si hva som skjer neste dag. Det kan få betydning for oss på mange måter. Råvarepriser, valuta, kjøpekraft med mye mer. Forhold som vi ikke kan påvirke. Da er det enda viktigere at vi driver best mulig innenfor de rammene som vi selv kan påvirke. Derfor må vi hver dag gjøre en god jobb i alle våre butikker og avdelinger.

Det gjør våre ansatte, og jeg nyter anledningen her til å takke dere alle, hver på sin plass, for jobben dere gjør. Dere bidrar til at FKRA leverer gode produkter til våre eiere, gode resultat og at vi er godt rigget inn i det nye året.

I løpet av 1.halvår ser vi fram til å ta i bruk den nye biokjelen på kraftfôrfabrikken. Den vil redusere våre energiutgifter, redusere våre klimautslipp betydelig, og på toppen av det også redusere råvarekostnaden i kraftfôret. Her er det mer enn vinn, vinn.

Økonomisk har vi snudd et svakt resultat i 2023 til et sterkt resultat for morselskapet i 2024. Årsresultat etter skatt på 71,7 mill er vi svært godt fornøyde med. Videre har et bevisst arbeid med varelager, reduserte fordringer og gjeld, gjort at vi har klart å slanke balansen med 200 mill. Egenkapitalen er økt med 80 mill. Endringene i balansen høres ikke umiddelbart ut til å henge i hop med resultatregnskapet. Det skyldes en del gamle avsetninger som er løst opp, disse føres direkte mot balansen.

Konsernresultatet er vi ikke fornøyd med. Årsaken kjenner dere. For Fish4Pets har mye gått galt de siste årene. Skal ikke legge skjul på at det har vært en stein i skoen det siste året, og tatt en del av gleden ved at resten av FKRA har gått så godt som det har. Det kinesiske markedet, som var en stor del av totalen i F4P, har nærmest kollapset. Kombinert med mange utfordringer knyttet til Brexit, gjør det at vi er i en oppryddingsfase for selskapet. Det har derfor vært nødvendig med nedskrivninger i konsernresultatet knyttet til Fish4Pets. Dette orienterte vi om i halvårsmøtet i november. Det er med og reduserer resultatet i konsernet betydelig. Oppryddingsfasen fortsetter og vi ser framdrift som kan være med å redusere risiko for gjenværende verdier, og gjøre selskapet mer salgbart. Det er vår langsiktige strategi for selskapet.

At konsernresultatet likevel ikke ble verre skyldes det gode resultatet i mor og for døtrene sin del at AMNutrition (erteprosesseringsfabrikken på Kvalaberg) leverer et meget godt resultat. Det er gledelig sett i lys av forrige års utfordringer. AMN opererer i et internasjonalt marked hvor både råvarepriser og salgspriser kan variere mye. Som en konsekvens av det må vi være klar over at resultatet og kan, og vil nok variere en del.

Til grunn for størrelsen på utbytte har styret gjort en vurdering av balansens sammensetning, og behovet for egenkapital. Egenkapitalandelen har de siste årene vært synkende. Med de tiltakene som jeg allerede har nevnt med slanking av balansen og godt resultat samt størrelsen på utbytte vil egenkapitalandelen igjen styrke seg. For morselskapet går egenkapitalandelen opp fra 34% til 40 og for konsernet fra 32 til 37%. Det mener vi er nødvendig.

Ikke minst med tanke på utfordringer vi ser kommer de neste årene. Vi er i startgropa med skifte til nytt ERP system i selskapet. Et helt nødvendig skifte, men det kommer til å dra med seg store kostnader de neste 2-3 årene. Bare å si nytt ERP system får meg til å skjelve i buksene. All erfaring sier at slike prosesser medfører stor risiko. Vi kan aldri sikre oss helt, men jeg mener at vi har angrepet dette på en god måte. Ved å gjennomføre gode forberedelser før og under tilbudsprosessen. Vi engasjerte både egne krefter og knyttet til oss rådgivere før vi valgte hvilket system vi ville gå for. Vi har valgt samarbeidspartner som er med oss videre med forberedelser og implementering.

Skal vi lykkes så er det helt avgjørende at våre egne ansatte er tett på gjennom hele arbeidet. Det er derfor satt av store interne personalressurser. I sum vil dette koste oss mye de neste 2-3 årene, men det er ingen vei utenom. Nå gjelder det at vi får det på plass. Det skal forenkles arbeidsoppgaver og høyne IT-sikkerheten for selskapet når det nye systemet er oppe og går. FKRA er i en meget god økonomisk posisjon og det er styrets vurdering at vi er godt rigget for det som ligger foran oss.

Mye positivt for oss som selskap, hvordan står det så til ute blant eierne. Det kommer i stor grad an på øyet som ser. Det er ingen tvil om at vi har lagt noen krevende år bak oss med inflasjon, høye energipriser og renter. Dette har rammet mye av næringslivet hardt, ikke minst landbruket. Men vi har kommet oss gjennom på en overraskende god måte.

Dette skyldes ikke minst vilje fra Regjeringa om å trå til for landbruket. Det smalt skikkelig i 22 da fullskalakrigen mellom Russland og Ukraina brøt ut. Råvarer gjødsel og energi for rett til værs, og etter hvert steg også rentene..

Dette kunne gått skikkelig galt for ei næring som ble rammet av alt dette. Men vi har klart oss og det er vert å minne om hvorfor. Først fikk vi gjødselkompensasjon. Landbruket er den eneste næringa som har fått strømstøtte. På 3 år er overføringene økt med 67%, dvs 12,7 mrd. Regjeringen har virkelig stillt opp for ei næring som ellers ville blitt helt lammet. Med dette i bakhodet må det være lov å spørre om vi burde være noe mer ydmyke. Vi må løfte blikket og se hvordan en del andre næringer har slitt gjennom samme perioden. Byggenæringa har langt på vei stoppet opp, veldig mange har gått konkurs eller avviklet.

Jeg kjenner ikke til mange konkurser i landbruket. Egentlig ganske oppsiktsvekkende når en kjenner gjeldsbelastninga til de bruka som har investert i senere tid og renteøkning opp mot 4-5 %.

Rett nok skjer det avvikling i landbruket, men ikke i noe akselererende tempo. Nei faktisk er det motsatt det flater ut. Når vi registrerer at antall søknader om produksjonstilskudd til og med øker i Agder må det finnes de som ser muligheter innenfor næringa vår.

Så er nok det et øyeblikksbilde, vi må regne med at det framover vil bli færre bønder. Det skyldes i liten grad politikken, men som i hele etterkrigstiden er det den teknologiske utviklingen som styrer.

Ute på jordene og inne i fjøs og driftsbygninger. Politikken bidrar og har hele tiden bidratt til å holde igjen i forhold til utviklinga. Konesjonsregelverket for kraftfôrbaserte produksjoner og kvoteordningen for melk er gode eksempel. Uten disse ville teknologien tvunget fram enda større enheter og sentralisering. Men med politikk har vi klart å bidra til at vi har opprettholdt et landbruk over hele landet.

La meg gi ett eksempel til hvordan politikk og prioriteringer virker. For de som husker 10-15 år tilbake så var det slik at Innovasjon Norge og bankene ikke ville være med å støtte investeringer til nye melkefjøs om de ikke var opp mot 50 kyr. Nå er bildet et annet. Nå gis det opp mot 50% tilskudd til nye fjøs, og det bygges nye fjøs ned mot 20 kyr. Vi vil ikke få med alle dagens melkeprodusenter over i nye fjøs, men på den måten kan vi klare å opprettholde mye av melkeproduksjonen ute i distriktene og ta vare på beite- og grovfôrressursene. Dette er en aktiv politikk som styrer strukturen i en fornuftig retning.

Landbruket er ei langsiktig næring. Når vi investerer i en ny driftsbygning kan vi være sikre på at den skal være i bruk under skiftende regjeringer. Derfor er breiest mulig politiske forlik om politikk og rammebetingelser framover helt avgjørende. Jeg er derfor glad for at

nytt tallgrunnlag nå er avklart. Flertallet som nå har stilt seg bak favner partier på begge sider av midtstreken. Det er poengtert av både tidligere landbruksminister Pollestad og bondelagsleder Gimming at det var helt avgjørende for at det skal ha langsiktig verdi. Det er jeg helt enig i.

En av de sakene som har vært diskutert mye er bruken av normeringsfaktor. Næringa har stått hardt på ingen normering.

Når Regjeringen ikke har vært med på det, regner jeg med, det er fordi det vil være feil. Det snakkes om «ærlige tall». Ærlig talt, det går ikke an å hevde at all investering og timeforbruk i næringa er optimal fra et bedriftsøkonomisk utgangspunkt. Det gjelder for heltidsbruk, men i enda større grad for deltidsbruk med stor inntekt utenom bruket. I gjennomsnitt de siste 10 årene har 45% av de personlige brukerne hatt mindre enn 10% av inntekten fra landbruket. Valgene en tar har ofte helt andre mål en å maksimere utbytte av landbruksvirksomheten. Ikke noe galt i det, men vi bør erkjenne det.

Her er jeg litt kritisk til faglagene, innerst inne tror jeg de ser at en grad av normering er riktig. Hadde de i stedet for å gå imot det, heller forsøkt å forklare hvorfor det er riktig, tror jeg de fleste ville forstått det. Da kunne vi fått en helt grei debatt om hva som vil være riktig faktor. Det hadde dempet noe av den uroen knyttet til tallgrunnlaget.

Etter min oppfatning er normering riktig, og 20% er snilt.

Jeg skrev nylig en kronikk om at nå er det på tide å komme videre og legge nytt tallgrunnlag bak oss. Det er svært uheldig at selv nå etter at det er etablert et flertall på Stortinget, er det tydelige stemmer som ikke vil legge dette bak seg. Meg bekjent følger det ikke ei krone med nytt tallgrunnlag. Det vil fortsatt avhenge av politisk vilje i jordbruksforhandlingen og mulighet for prisuttak i markedet. Det blir like viktig og sannsynlig enda mer krevende framover.

Landbruksministeren vil helt sikkert få en vanskeligere jobb med å få penger til jordbruksavtalen når finansministeren nå heter Stoltenberg. Det er med de kortsiktige brillene på.

Ser vi lenger fram er det Stortingsvalg til høsten. Med de signalene som er kommet fra Høyre og FrP kan det bli svært krevende for landbruket om den borgerlige siden vinner valget. De er kritiske og villige til å endre eller avvikle bortimot alle stolpene som norsk landbruk hviler på. Forhandlingsinstituttet, markedsordningene, tollvern og lovverket. Skulle de gjøre alvor av det de sier i opposisjon, om de kommer i posisjon, er det nesten ikke til å tenke på hva som kan bli konsekvensene. Jeg er ikke en særlig religiøs person, men jeg vurderer å be til høyere makter at Kristelig Folkeparti må bli en del av et borgerlig flertall. De har alltid vært en garantist på borgerlig side for en fornuftig landbrukspolitikk. Så får vi håpe de får sterk nok innflytelse, mot og styrke til å stå imot de mest ytterliggående forslag.

Det er viktig å minne om at vi har et ansvar selv også. Forslagene om endring blir ikke tatt ut av løse lufta. Det vil alltid være noen som er tjent med et svakere tollvern, avvikling av markedsordningene og synes at landbrukets privilegium med å ha egen forhandlingsrett

med staten er noe som hører fortida til. Da må ikke vi som næring være med å bære bensin til bålet. Dessverre ser vi alt for mye av det fra våre egne.

«Markedsreguleringen fungerer ikke», hører vi. Når det er akkurat det den gjør. Den skal jo håndtere under og overdekninger. Den kan aldri skape 100% balanse. Jamfør melk og egg siste år.

«Forhandlingsinstituttet er bare med og fordeler mer armod i næringa».

«Vi tjener ikke penger og flere og flere gir opp».

Med å være så misfornøyd og kritisk til politikken gjør vi det enkelt for de som kan komme til å overta regjeringsmakta til høsten. «Næringa sier selv at det ikke fungerer, da må vi gjøre det annerledes». Signal i den retning er som sagt mer en tydelige. Bærebjelkene i norsk landbrukspolitikkk kan faktisk stå på spill. Vi må passe oss for ikke å bli vår egen verste fiende.

Når jeg poengterer dette så sterkt er det for at det er min største bekymring for landbruket. Næringas egne holdninger betyr aller mest for rekruttering inn i yrket. Det har ikke vært mye offensivitet å spore de siste årene.

Heldigvis er min oppfatning at det er et stemningsskifte på gang. Det trengs, for over tid er våre egne holdninger det som betyr mest. For oss i FKRA er det flott å registrere at bøndene i vårt område ligger i front, virker mest motivert og handler først.

FKRA og våre eiere er en god match.

Noen ord om verdien av at vi er et regionalt selskap. FKRA har anledning til å engasjere oss og bruke ressurser på saker som er spesielt viktige for våre eiere. Dette er en ressurs som resten av landet kan misunne oss.

Den nye gjødselbruksforskriften er nå landet. Den vil bli krevende for mange, men det er ingen tvil om at resultatet ville blitt helt annerledes om ikke Rogalandslandbruket engasjerte seg så sterkt som det gjorde. Med å velge en faglig tilnærming gjennom utarbeiding av egen rapport som dokumenterte både avlingsnivå, utvikling i fosfortall og vannkvalitet, fikk vi gjennomslag i forskriften vi ellers ikke kunne drømt om. Det var et samlet landbruk som stod bak, men det ville ikke kunne vært gjennomført uten det faglige og økonomiske bidraget fra FKRA.

Et avbøtende tiltak vi kan gjøre for å beholde husdyrproduksjonen er å få etablert Biogass anlegg som i tillegg til gassproduksjonen og skiller ut en del av fosforet i gjødsla. Vi er engasjert i anlegget som planlegges på Grødaland, hvor vi spesielt arbeider med bioresten og videre foredling av den. Får vi gang på dette bidrar vi med å løse gjenvørende fosforproblematikk, og vi kan gi et godt klimabidrag til landbrukets klimaplan.

At vi er regionale gjør at vi er en god match.

Like viktig som politikken er næringas utvikling avhengig av trender i samfunnet. Det bør vi gi mer oppmerksomhet. Oppsiden kan ligge i beredskap, matsikkerhet og mattrygghet. Utfordringene kommer på forhold som klima, kostholdsråd, mattrender og dyrevelferd.

Vi har fått en ny måte å framstille målsettingene i landbruket på 50-70-90. Det vil si 50% sjølforsyning, 70% norskandel i kraftfôr og 90% norskandel for matkorn. De to siste er en forutsetning for å nå det første. La det være klart, alle disse målene er svært krevende. Vi skal arbeide mot dem, men vi må se på dem nettopp for hva de er, hårete.

La oss begynne bakenfra, 90% norsk matkorn. Vi er ganske langt fra det i dag, i det beste året har vi vært opp mot 80%, mens i andre år spiller værforhold inn slik at vi nærmest ikke oppnår matkvalitet på noe korn. Men vi ser en positiv utvikling og det arbeides godt, ikke minst gjennom matkornpartnerskapet som hele bransjen fra bonde til baker er med på. Sortsutvikling og klassifisering er nøkkelord.

Både når det gjelder målet om matkorn, men i like stor grad om vi skal øke norskandelen i kraftfôr er vi helt avhengig av at kornproduksjonen blir mer markedsrettet. Skal vi nå målet om 70% norskandel må vi produsere mer fôrhvete. Vi er allerede i taket med hvor mye bygg og havre vi kan blande inn i kraftfôret og fortsatt opprettholde ønsket kvalitet.

Vi trenger mer hvete, både til mat og fôr.

De siste årene er utviklingen innenfor byggsorter vært veldig god. Det tas store avlinger, det gjør at bygg konkurrerer bra med hvetedyrking for produsentene selv i de beste kornområdene. Derfor har vi i FKRA vært veldig tydelige i vårt innspill til jordbruksforhandlingene.

Konkurransforholdet mellom bygg og hvete må klart styrkes i hvetens favør. « Da må hvetepreisen opp». Nja det må den nok, men vi mener ut fra økonomien i kornproduksjonen at det og kan gjøres ved å ta byggprisen noe ned. Vi har vært klare på at en økning må kompenseres med tilsvarende prisnedskrivning.

Mer norsk korn er en forutsetning for økt norskandel, men det vil ikke være tilstrekkelig. Fortsatt er det proteinandelen som er den store utfordringen. Der er det aller meste importert. Kjøttbeinmjøl er igjen blitt lovlig å ta inn i kraftfôr, men regelverket er så strengt at det i praksis ikke er mulig å få til. Jeg vet at mattilsynet arbeider for å få endret regelverket, men dette kommer inn under EØS, så det er ikke gjort i en enkel håndvending. Regelverket er komplisert og langt fra logisk.

Utgangspunktet for forbudet var kugalskapsepedemien og redsel for at den kunne ha overføring til mennesker. Det er vitenskapelig dokumentert at slik overføring ikke kan skje til gris og fjørfe. Da blir det litt rart at vi spiser kjøtt fra storfe, men grisen og høna ikke får spise kjøttbeinmjøl fra kua.

Det er mye snakk om nye proteinråvarer fra hav og insekter. Det er mulig, men selv på mellomlang sikt vil det ikke være økonomisk mulig. Det blir rett og slett for dyrt. Det er ikke så mange som vil betale det doble eller tredoble for kraftfôret.

På proteinsiden kan vi produsere noe mer erter og bønner innenlands. Kortsiktig er mulighetene mer proteinandel i korn og grovfôr.

Vi i FKRA har vært klare på at for å få en høyest mulig norskandel er det viktig at importvarene utfyller norsk produksjon. De siste årene har raps økt betydelig i kraftfôret på bekostning av soya. Viktigste grunnen til det er prisforholdet mellom råvarene. Men og det negative fokuset soya har fått på seg i forbindelse med avskoging. Soya er en mer konsentrert proteinråvare, når vi bruker mer raps blir det mindre plass til norske råvarer.

Når soya kommer dårligere ut økonomisk enn raps skyldes det i stor grad den premien vi må betale for å få tak i GMO fri soya. Nå varsler regjeringen at de vil ta inn EU direktivet knyttet til GMO. Da vil samme regelverk gjelde i Norge som i EU. Skal vi da fortsatt ha samme strenge praksis som i dag. Det blir stadig vanskeligere fra et vitenskapelig utgangspunkt og ha en slik fundamental innstilling til all GMO. Det får mer og mer et proteksjonistisk preg og hele tiden skyve et føre var prinsipp foran seg, når vitenskapen sier noe annet.

Så sier heller ikke jeg fritt fram til GMO, men en fornuftig oppmykning, og skille mellom forskjellige teknikker må vi tørre å diskutere. Skal vi ta i bruk godkjente fôrråvarer? Skal vi anerkjenne Crispr teknologien?

Jeg mener det er diskusjoner vi snart må være ferdige med og akseptere, det vil kunne gi en stor økonomisk gevinst, og forklart på en god måte møtt forståelse ute hos forbruker.

Tilbake til målet om 70% norskandel. Jeg har sagt noe om de forutsetningene som må til for å nå målet. Av 50-70-90 målsettingene tror jeg kanskje det er 70 vi vil kunne være nærmest å nå.

Vi vil ikke klare det hvert år, men vi kan nærme oss betydelig de fleste år. Dette er i tråd med det FKRA tidligere har sagt, vi må arbeide for høyest mulig norskandel, men vil aldri klare 100%. Nå har næringa samlet oss om som et mål. Da forventer jeg at de andre organisasjonene i landbruket og slutter å kommunisere uopnåbare mål om 100%.

Når det gjelder målet om 50% sjølforsyning er det et ærbart mål. Men det er enklere som politisk mål enn å oppnå i praksis. Vi i landbruket skal være litt forsiktige hvordan vi snakker om dette målet. For det første fordi det er et nokså snevert mål. Det måles bare på kalornivå. Da forsvinner mye av verdien av alle de viktige produktene vi produserer til et sunt kosthold. Vi er langt på vei sjølforsynt med proteiner. Vi produserer det som markedet etterspør av norske grønnsaker mm.

Det er ikke slik at en høyest mulig sjølforsyning er det samme som høyest mulig verdiskaping. Jeg har brukt kylling som eksempel. Hvis vi importerte all kyllingen i stedet for å produsere den selv, kunne vi teoretisk ha redusert importen av karbohydrater tilsvarende fôrbehovet til kyllingen. Kalorimessig ville dette gitt et pluss i sjølforsyningsregnskapet. Regner med alle forstår det ville vært et håpløst tiltak. Det ville tatt ned verdiskapingen, og det ville utfordret mattryggheten.

Årsaken til at vi ikke kommer høyere er at sjølforsyning måles i kalorier, altså på energibasis. Mange av de dominerende karbohydratvarene har vi ikke forhold til å produsere her. Derfor har vi alltid vært avhengig av import. Vi kan få inntrykk av at selvforsyningen var høyere før, det var den ikke.

Da er vi over på kommunikasjon. Vi kan kommunisere mål om økt sjølforsyning som et positivt tiltak, hvor vi skal løfte oss ytterligere opp. Dessverre tror jeg ikke det er slik det blir oppfattet. Det blir kommunisert i svært stor grad som et område hvor vi ikke har lykket, og et eksempel på at politikken er feilslått.

Det er dessverre etter mitt syn alt for mange saker der vi i landbruket skaper et negativt bilde. Vi glemmer at det er utrolig mye som er bra i norsk landbruk. Av og til kan det virke som vi ikke ser det selv. Vi kommuniserer det i hvert fall ikke ut. Når det gjelder kommunikasjon er du den andre oppfatter at du er. Det bør vi tenke litt mer på. Positiv kommunikasjon er helt avgjørende om vi skal få rekruttering inn i næringa, og like viktig, hvordan omverden ser på oss. Så vil det alltid være utfordringer og krevende saker, men i det store bildet må vi få ut mer av alt det positive som skjer.

Skal vi ha sjanse til å nå noen av disse 50-70-90 målene, så er det en ting som er helt sikkert. Vi må bli bedre i alle ledd. Vi må klare å ta ut større og kvalitetsmessig bedre avlinger. Vi må bedre husdyrdrifta gjennom avl og fôringskunnskap. Samtidig må vi svare og levere på klima og dyrevelferd. Vi må rett og slett bli mer profesjonelle. Vi må ta i bruk presisjonslandbruk og ny teknologi.

Vi må se på dette som muligheter ikke som trussel. For de fleste unge som skal inn i næringa er det å kunne ta i bruk det siste nye, og utvikle egen gård videre, en forutsetning for at de ser ei interessant og spennende framtid. Vi i FKRA vil være med på denne utviklingen. Våre eiere er i front og griper mulighetene først av alle

Så til slutt. Takk igjen til alle ansatte, dere tillitsvalgte og alle våre eiere

Sammen er vi en god match.

Godt årsmøte